

Το Ζάλογγο και η Μαρία Ρεπούση

Το 1803 ο Πρώσος περιηγητής και διπλωμάτης Ιάκωβος Μπαρτόλντ γράφει

“Καμιά εκατοστή απ’ αυτούς τους δυστυχισμένους είχαν αποτραβηχτεί βόρεια της Πρέβεζας στο Μοναστήρι του Ζαλόγγου. Τους επιτέθηκαν εκεί θεωρώντας ότι τάχα αυτή η τοποθεσία, πράγματι ισχυρή, θα μπορούσε να τους προσφέρει ένα νέο τόπο μόνιμης διαμονής, όπου και η σφαγή που ακολούθησε υπήρξε φρικτή. Τριάντα εννέα γυναίκες γκρεμίστηκαν από τα βράχια με τα παιδιά τους που μερικά ακόμη βύζαιναν.”

Το 1805 ο Άγγλος στρατιωτικός, περιηγητής και αρχαιολόγος William Martin Leake γράφει στο *Travels in Northern Greece* (στο κεφάλαιο Ήπειρος)

«Περίπου 100 οικογένειες είχαν αποτραβηχτεί στο μέρος αυτό από το Σούλι και την Κιάφα, με συνθήκες και ζούσαν στο λόφο ανενόχλητες ώσπου έπεσε το Κούγκι. Τότε επειδή τάχα η περιοχή αυτή ήταν περισσότερη οχυρή ξαφνικά τους επιτέθηκαν με διαταγή του Βεζίρη. Όταν η κατάσταση έγινε απελπιστική ο Κίτσος Μπότσαρης και ένα τμήμα του διέφυγαν. Από τους υπολοίπους, 150 σκλαβώθηκαν και 25 κεφάλια στάλθηκαν στον Αλβανό Μπουλούκμπαση στην Καμαρίνα που διεύθυνε τις επιχειρήσεις, 6 άνδρες και 22 γυναίκες ρίχτηκαν από τα βράχια από το ψηλότερο σημείο του γκρεμού, προτιμώντας έτσι παρά να πέσουν ζωντανοί στα χέρια των εχθρών τους. Πολλές γυναίκες που είχαν παιδιά τις είδαν να τα ρίχνουν με δύναμη προτού εκείνες κάνουν το μοιραίο πήδημα «

Ολόκληρο το [βιβλίο από το google](#). Η παραπομπή είναι στη σελίδα 246 του πρώτου τόμου, από όπου και το απόσπασμα

Το 1823 ο Γάλλος ακαδημαϊκός Κλωντ Φλωριέλ γράφει για το Ζάλογγο

«..ήταν ακόμα αβέβαιη, όταν εξήντα γυναίκες, βλέποντας πως στο τέλος θα σκοτώνονταν οι δικοί τους, μαζεύονται σ' ένα απότομο ψήλωμα στον γκρεμό, που στη μία πλευρά του ανοιγόταν ένα βάραθρο και στο βάθος του το ρέμα άφριζε ανάμεσα στους μυτερούς βράχους που γέμιζαν τις όχθες και τη κοίτη του. Εκεί αναλογίζονται τι έχουν να κάνουν, για να μη πέσουν στα χέρια των Τούρκων, που τους φαντάζονται κιόλας να τις κυνηγούν. Αυτή η απελπισμένη συζήτηση στάθηκε σύντομη, και η απόφαση που ακολούθησε ήταν ομόγνομη. Οι περισσότερες απ' αυτές τις γυναίκες ήταν μητέρες, αρκετά νέες, και είχαν μαζί τα παιδιά τους, άλλες στο βυζί ή στην αγκαλιά, άλλες τα κρατούσαν από το χέρι. Η κάθε μια πήρε το δικό της, το φίλησε για τελευταία φορά και το έριξε ή το έσπρωξε γυρνώντας το κεφάλι στον διπλανό γκρεμό. Όταν δεν είχαν πια παιδιά να γκρεμίσουν, πιάστηκαν από τα χέρια και

άρχισαν ένα χορό, γύρω – γύρω, όσο πιο κοντά γινόταν στην άκρη του γκρεμού και η πρώτη απ' αυτές, αφού χόρεψε μια βόλτα φτάνει στην άκρη, ρίχνεται και κυλιέται από βράχο σε βράχο ως κάτω στο φοβερό βάραθρο. Ωστόσο ο κύκλος, ή ο χορός συνεχίζει να γυρνάει, και σε κάθε βόλτα μια χορεύτρια αποκόβεται με τον ίδιο τρόπο, ως την εξηκοστή. Λένε πως από κάποιο θαύμα, μία απ' αυτές τις γυναίκες δεν σκοτώθηκε πέφτοντας»

Το 2013 η Ελληνίδα Ιστορικός και βουλευτής του Κοινοβουλίου Μαρία Ρεπούση αναφωνεί

«ΨΕΜΜΑΤΑ, ΨΕΜΜΑΤΑ, ΕΘΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ»

31.05.2013

Πηγή: www.antibaro.gr/